BÀI DỰ THI

Cuộc thi: "BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025"

Thông tin

Bài dự thi: Ngọn Lửa Sưởi Ấm Tâm Hồn

Họ và tên: Nguyễn Trần Yến Vy

Khoa: Truyền thông sáng tạo

Email: nguyentranyenvy0810@gmail.com

Ngọn lửa sưởi ấm tâm hồn © 2025 bởi Nguyễn Trần Yến Vy được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

Tham gia cuộc thi

"Bác Hồ trong trái tim tôi"

Lần 4-2025

Họ và tên: Nguyễn Trần Yến Vy

Đơn vị: Trường Đại học Nguyễn Tất Thành

Tham gia cuộc thi

"Bác Hồ trong trái tim tôi"

Lần 4-2025

Nhiều năm trôi qua, tôi vẫn nhớ như in cái lần đầu tiên mình được đọc to ***5 Điều Bác Hồ dạy***:

"Yêu Tổ quốc, yêu đồng bào

Học tập tốt, lao động tốt

Đoàn kết tốt, kỷ luật tốt

Giữ gìn vệ sinh thật tốt,

Khiêm tốn, thật thà, dũng cảm".

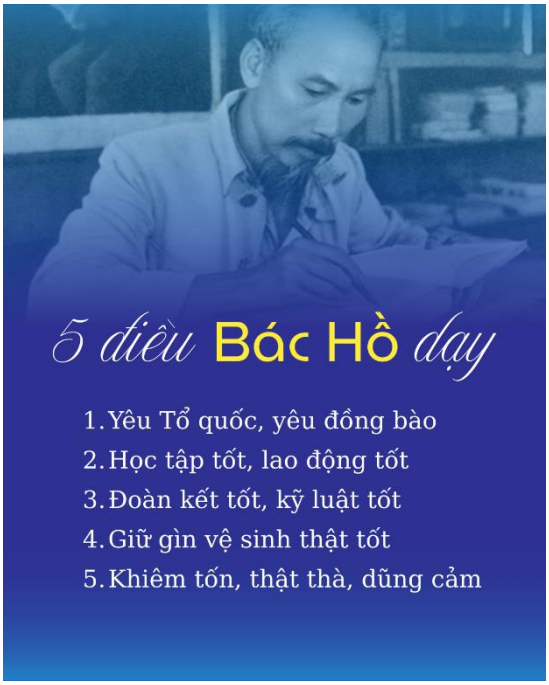

Khi ấy tôi chỉ mới là cô bé lên sáu với dáng người nhỏ nhắn, xếp đầu hàng mỗi lúc chào cờ. Có lẽ vì thế mà lúc nào trông tôi cũng nghiêm túc mỗi giờ chào cờ và luôn là đứa đọc to rõ mỗi khi đọc ***5 Điều Bác Hồ dạy***. Khoảnh khắc ấy không thể quên, tôi đứng nghiêm, chân mở chữ V, hai tay cập sát 2 bên, tư thế thẳng đứng, mắt hướng về cờ nước, chân dung Chủ tịch Hồ Chí Minh đọc thật to thật rõ từng điều một, khoảnh khắc ấy trong ánh mắt trẻ thơ tôi ngập tràn niềm tự hào, sung sướng khó tả, và không biết tự bao giờ ***5 Điều Bác dạy*** đã được đọc xong.

Đối với cô bé nhi đồng năm ấy mới chỉ thấy vui sướng tự hào. Nhưng đối với cô gái 20 hôm nay và mai sau đó là bài học quý giá, là động lực để tôi cố gắng hơn nữa mỗi ngày và hơn hết đó là "kim chỉ nam" trong học tập, công việc và kể cả cuộc sống hằng ngày. Mỗi khi gặp khó khăn tôi lại nhớ về điều Bác dạy năm ấy, nhớ về một tượng đài của tinh thần tự học, chuyên cần, vượt khó phi thường của Chủ tịch Hồ Chí Minh.

Tôi ngưỡng mộ Bác không chỉ về cái tài mà còn bởi cái đức. Trong cuốn tiểu thuyết ***"Bông Sen Vàng"*** của nhà văn Sơn Tùng đã không ít lần cậu Côn rơi nước mắt, xót thương, xúc động mạnh trước những cảnh đời, từ câu chuyện bị liệt hai chân của bé Xển, nỗi đau đáu về căn bệnh mù chữ của bố Văn, đau xót cảnh đắm đò, ngày Quốc hận

và đến ngay cả chú chim mẹ mất chim con. Tất cả đã khắc họa nên một cậu bé Côn có tâm hồn nhạy cảm và giàu lòng trắc ẩn.

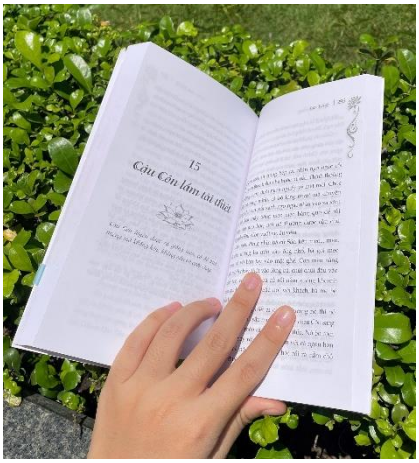

Tiểu thuyết ***"Bông Sen Vàng"*** của nhà văn Sơn Tùng gồm 424 trang với 21 chương được xuất bản bởi Nhà xuất bản Chính trị quốc gia Sự thật đã đi sâu phân tích, làm rõ về tuổi niên thiếu vô cùng sinh động, phong phú của Chủ tịch Hồ Chí Minh (Nguyễn Sinh Côn), đặc biệt là những năm Người sống cùng cha mẹ và anh trai ở Kinh đô Huế.

Tuổi thơ của Côn là những ngày nắng đổ lửa, bữa cơm dung dị với cá kho mặn, mắm chua, những đêm đèn sách trước ngọn đèn dầu le lói trong đêm. Còn tuổi thơ của tôi thì khác xa, là những sáng phóng xe máy qua các con phố, những chiều đắm mình trong lớp học thêm ngập tràn ánh sáng, và những tối lặng lẽ ôn bài dưới ánh đèn LED sáng trong như ngọc. Vậy mà, giữa lằn ranh của sự đủ đầy, lòng tôi vẫn thường chùng xuống, mỏi mệt trước những trang sách dày cộp, chán chường khi bài toán khó như một pháo đài bất khả xâm phạm, và đôi lúc, tôi chỉ muốn buông tay, để mặc dòng chảy thời gian cuốn mình đi.

Và rồi, tôi đọc đến câu chuyện Côn cõng sách đi học qua cả mấy cánh đồng, chỉ để xin thầy cho đọc nhờ, học nhờ, nghe nhờ. Khi mẹ mất, Côn khóc một đêm, rồi sáng hôm sau, vẫn đến lớp. Mất mẹ, Côn như gãy một nửa linh hồn nhưng cậu vẫn tự nhủ phải học để mẹ yên lòng. Chính chi tiết ấy đã làm tôi càng thêm khâm phục ý chí kiên cường và tinh thần hiếu học của Côn.

Tôi khép cuốn sách, lòng bỗng chùng xuống, một dòng cảm xúc mãnh liệt trào dâng. Xấu hổ, thức tỉnh, và cả lòng biết ơn. Mỗi khi đối mặt với bài vở nan giải, mỗi khi thất bại khiến tim tôi chùn bước, hình ảnh Côn lại hiện lên, như ngọn đuốc rực cháy giữa đêm đen, nhắc tôi rằng mình đang được học trong những điều kiện tốt đẹp gấp ngàn lần cậu. Nếu không học vì chính mình, thì ít nhất, tôi phải học để không phụ những yêu thương, những hy sinh thầm lặng của những người đã chắp cánh cho tôi ngồi đây, dưới ánh đèn sáng trong, với cả thế giới tri thức rộng mở trước mắt.

Nếu học tập là điểm sáng đầu tiên trong ***"Bông Sen Vàng"***, thì lòng nhân ái là ánh sáng dịu dàng nhưng sâu thẳm hơn cả. Trong cuốn sách, tôi nhớ mãi câu chuyện bé Xển bị bại liệt. Côn không chỉ đến chơi với Xển như một số đứa trẻ khác mà còn dạy

Xển học chữ, dạy cả cha Xển – một người đàn ông nghèo, mù chữ, sống bên lề xã hội. Có lần, Xển viết được chữ "A", Côn mừng như thể đó là niềm vui của chính mình. Tình yêu thương trong cậu bé ấy rộng lớn và khiêm nhường, không màu mè, nhưng thấm sâu.

Tôi từng là một học sinh giỏi nhưng khép kín, ngại sẻ chia và sợ phiền hà. Có lần, khi bạn cùng lớp hỏi bài, tôi đáp lạnh lùng: "Thầy vừa giảng rồi mà?". Nhưng ***"Bông Sen Vàng"*** đã thay đổi tôi. Hình ảnh Côn tỉ mỉ nắn nót từng nét chữ cho Xển khiến tôi day dứt. Tôi bắt đầu học cách kiên nhẫn, không còn khó chịu khi bạn hỏi bài, sẵn lòng ngồi lại giải thích cho đến khi bạn hiểu. Tôi cũng để ý hơn đến những người dễ bị lãng quên: cậu bạn trầm lặng ở cuối lớp, cô bạn từng trượt thi nhiều lần. Dần dần, tôi nhận ra rằng sẻ chia lòng tử tế không khiến mình mất đi điều gì, mà ngược lại, làm trái tim mình rộng mở hơn.

Bài học ấy không chỉ dừng lại trong lớp học. Ở nhà, tôi chủ động giúp đỡ mẹ nhiều hơn, nấu cơm, dọn dẹp, đưa em đi học - những việc nhỏ mà trước đây tôi vô tâm nghĩ là "việc của mẹ". Tôi nhận ra rằng sự quan tâm không cần phải lớn lao, chỉ cần đúng lúc và chân thành. Như lời Bác Hồ từng dạy: *"Việc nhỏ mà không làm được, thì việc lớn sao làm nổi?*". Chính những hành động giản dị ấy đã làm tôi trưởng thành, sống chậm rãi hơn và trân quý những giá trị nhân văn sâu sắc.

Trong một chương đầy xúc động của ***"Bông Sen Vàng"***, hình ảnh cậu bé Côn đứng lặng người khi nghe tin thầy giáo bị quan triều đình xử oan đã khắc sâu vào lòng tôi. Đến buổi "Quốc khánh" của thực dân Pháp, khi cả làng hò reo náo nhiệt, Côn chỉ khẽ thốt lên: *"Quốc khánh của chúng nó là quốc hận của dân mình."* Một cậu bé chưa đến tuổi thiếu niên, vậy mà đã mang trong mình nỗi đau của đất nước, nhận ra đâu là bất công, đâu là nỗi nhục của dân tộc. Điều ấy khiến tôi không ngừng trăn trở.

Trước đây, tôi từng nghĩ yêu nước là những điều lớn lao: ra trận, gánh vác giang san, hay làm nên những kỳ tích. Nhưng Côn đã dạy tôi một bài học khác. Yêu nước không cần phải là những hành động vang dội, mà là trái tim không dửng dưng trước bất công, là nỗi đau đáu khi thấy đồng bào chịu khổ, là giữ cho mình một tâm hồn trong sáng, biết xót xa khi dân tộc bị chà đạp.

Lấy cảm hứng từ Côn, tôi bắt đầu tham gia nhiều hơn vào các hoạt động Đoàn-Hội, tình nguyện, thiện nguyện với chân lý *"Sống để cho đi, đâu chỉ nhận riêng mình"*. Những việc làm ấy chẳng to tát, nhưng tôi thực hiện với một trái tim tràn đầy nhiệt huyết và tình yêu quê hương. Tôi nhận ra rằng tuổi trẻ không cần phải vĩ đại, chỉ cần sống có ích mỗi ngày.

Khi gấp lại ***"Bông Sen Vàng"***, tôi không chỉ cầm trên tay một cuốn sách, mà như nắm giữ một tấm gương sáng, soi rọi hành trình tuổi trẻ đầy những cung bậc cảm xúc của chính mình. Trong đó, tôi thấy những lần mình chùn bước trước khó khăn, nhưng cũng thấy những khoảnh khắc tôi vượt qua giới hạn bản thân để vươn lên mạnh mẽ. Tôi nhận ra mình từng vô tâm, thờ ơ với xung quanh, nhưng giờ đây, tôi đang từng ngày học cách sống tử tế, ý nghĩa, và trọn vẹn hơn.

Bức ảnh chân dung Chủ tịch Hồ Chí Minh cùng ***5 Điều Bác Hồ dạy*** không còn là hình ảnh xa vời của một vĩ nhân hay những câu văn thuộc lòng từ như ngày tôi lên sáu tuổi. Giờ đây, Bác và những lời dặn dò dành cho thiếu niên, nhi đồng năm xưa đã trở thành kim chỉ nam dẫn lối tôi trong học tập, công việc và cuộc sống. ***"Bông Sen Vàng"*** của nhà văn Sơn Tùng đã vẽ nên bức tranh sống động về thời thơ ấu của vị lãnh tụ vĩ đại, với cái nôi khởi thủy là truyền thống gia đình thấm đẫm những phẩm chất cao quý: ham học hỏi, chuyên cần, tiết kiệm, chính trực, trọng công bằng và giàu lòng vị tha. Tác phẩm không chỉ chân thực, sâu sắc mà còn như ***"Ngọn Lửa Sưởi Ấm Tâm Hồn"***, khơi dậy trong tôi khát vọng sống đẹp và cống hiến.

Cuốn sách giờ đây luôn hiện hữu trên bàn học của tôi mỗi ngày như một người bạn đồng hành thầm lặng, nhắc nhở tôi: hãy sống một cuộc đời ý nghĩa, kiên cường và nhân hậu – như bông sen vươn mình tỏa hương giữa dòng đời gian khó. ***"Bông Sen Vàng"*** không chỉ thay đổi cách tôi nhìn nhận bản thân, mà còn thôi thúc tôi rèn luyện ý chí, nuôi dưỡng lòng trắc ẩn và không ngừng học hỏi để trở thành phiên bản tốt hơn của chính mình. Chính những trang sách ấy đã truyền cho tôi động lực để bước đi, để hành động, và để sống một tuổi trẻ không hối tiếc, góp phần nhỏ bé nhưng đầy ý nghĩa vào cuộc đời.

Lòng tôi giờ đây tràn đầy xúc động và biết ơn sâu sắc dành cho Chủ tịch Hồ Chí Minh – người đã sống một cuộc đời giản dị mà vĩ đại, để lại cho thế hệ trẻ chúng tôi ngọn lửa tinh thần bất diệt. Từ trái tim trong sáng của cậu bé Côn đến hành trình hy sinh thầm lặng vì dân tộc, Bác là ngọn đuốc soi đường, là ***"Bông Sen Vàng"*** rực rỡ giữa muôn vàn thử thách. Tôi sẽ mãi khắc ghi những bài học từ ***"Bông Sen Vàng"***, để mỗi bước đi là một lời cảm tạ chân thành, là một nỗ lực sống xứng đáng với di sản cao đẹp mà Bác để lại.

Hỡi những người trẻ, hãy cầm lấy ***"Bông Sen Vàng"***, để những giá trị cao đẹp trong đó chạm đến trái tim bạn! Hãy bắt đầu từ những việc nhỏ: giúp đỡ một người bạn, sẻ chia với cộng đồng, hay đơn giản là sống tử tế hơn mỗi ngày. Tuổi trẻ là thời khắc để hành động, để gieo mầm thiện lành và lan tỏa ánh sáng, như bông sen nở rộ giữa bùn lầy. Cùng nhau, chúng ta hãy viết nên những câu chuyện ý nghĩa, để mỗi ngày trôi qua là một ngày sống trọn vẹn, xứng đáng với tình yêu và kỳ vọng mà Bác đã dành cho thế hệ trẻ!

Hết

Nguyễn Trần Yến Vy – Sinh viên Trường Đại học Nguyễn Tất Thành tự hào được học tập tại ngôi trường mang tên Bác.